

VII. Poplatky.

Všecka podání na úřady politické a policejní, jakož i protokoly se stranami sepsané týkající se ohlášení nalezených věcí jsou prosty poplatků (roz. min. fin. ze dne 6. ledna 1865 č. 59326).

Nález objektivní.

I. Ve věcech tiskových.

Zastaví-li se předběžné vyšetřování zavedené pro obsah tiskopisu, nebo je-li obžalovaný při hlavním přelíčení nařízeném pro obsah tiskopisu osvobozen, jest přece povinností soudu, aby obsah tiskopisu zkoumal a shledá-li v něm objektivní povahu skutkovou, aby vyslovil dle zákona (§§ 36, 37 tisk. z.) zákaz dalšího rozšiřování tiskopisu a aby nařídil buďto úplné neb částečné zničení jeho (§ 492 tr. ř.). Tento t. zv. objektivní nález, jenž se ve případě osvobození nemá pojeti v rozsudek (rozh. kass. dv. ze 13. července 1892 č. sb. 1604), vynáší i v řízení porotním porotní soud a nikoli porotci, jichžto výrok vztahuje se jen na vinu obžalovaného. Proti t. zv. objektivnímu nálezu není přípustný žádný prostředek právní, ježto § 494 tr. ř. vypočítává ve věcech tiskových taksativně rozhodnutí, proti nimž se připouští stížnost (jinak motivy generální prokuratury k výše cit. rozhodnutí č. 1604), a obžalovanému nepřisluší proti osvobozujícímu výroku zmateční stížnost (rozh. kas. dv. ze dne 13. července 1892 č. sb. 1604).

II. Dle § 20 zákona o obchodu potravinami ze dne 16. ledna 1896 č. 89 ř. z. z r. 1897 a některými předměty spotřebními může soud, nelze-li stíhání nebo odsouzení určité osoby pro trestní čin v tomto zákoně naznačený provésti, samostatně nalézt na propadnutí zboží neb náradí, jež tvoří předmět trestního činu. Proti tomuto rozhodnutí, které jest zúčastněným oznámiti, připouští se stížnost. Usnáseti se o tom náleží při soudu I. stolice radní komoře; pro stížnost platí ustanovení § 114 tr. ř.

Nalezince.

Nalezince jsou veřejné ústavy, v nichž děti nemanželských matek, které byly v porodnici porozeny, pak děti, které byly odloženy nebo pohozy, naleznou přijetí, ošetřování a výchovu. První nalezinec byl založen r. 787 v Miláně. Ve 12. a 13. století byly přčetné nalezince v Itálii a ve Francii, po výtce duchovními řády, zřizovány. Původní účel nalezinců byl, aby zachovaly a zachraňovaly pohozené a odložené novorozence. Nalezinec, jež založil r. 1198 papež Innocenc III. (Ospedale di Santu Spiritu) vytkl si již širší působnost v tom záležející, že přijímal v zaopatření a ošetřování novorozence za tím účelem, aby předešlo se takto různým zločinům na dětech páchaným. Kdežto posud byly nalezince téměř výlučně církví a soukromou dobročinností udržovány, prohlásil je Ludvík XV. za ústavy státní. V Rakousku byl prvý nalezinec založen za císaře Josefa II. r. 1784 ve Vídni. Dnes stávají nalezince ve Vídni, Praze, Zadru, Dubrovniku, Šibeníku a Splitu. Roku 1887 bylo v těchto nalezincích 9424 dětí ošetřováno, kdežto 31898 nalézalo se jich mimo tyto ústavy. Náklad na ně obnášel 1,874.548 zl.; než v posledních letech lze pozorovati značnější úbytek ošetřovanců v nalezincích. Průměrná doba ošetřovací v těchto ústavách samých činila jenom 11 dní. Dekr. kanc. dvor. ze dne 22. října 1818 č. 22987 byly prohlášeny nalezince za státní ústavy, zák. ze dne 29. února r. 1868 č. 15 ř. z. nařízeno však, aby nalezince udržovaly a spravovaly jednotlivé země. Proti institutu nalezinců z mnohých stran se bojuje. Nikoli

